

STUDENTEN WEEKBLAD

8^e Jaargang.
No. II.

REDACTEUREN: CH. E. DUTILH, D. A. DE FREMERY, J. A. SCHOUTEN,
J. H. TELDERS, J. P. VALKEMA BLOUW, F. A. VENING MEINESZ,
R. VER LOREN VAN THEMAAT. (DELFT)

N. J. C. VAN HASSELT, J. C. DE JOODE, K. F. KATZ, W. J. H. MASCHHAUPT.
(AMSTERDAM)

Donderdag
14 Dec. '05.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

J. W. W. W. W.
UITGEVER * DELFT

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen. Het adres voor redactie en administratie is: Binnenwatersloot 33.

Eerstvolgende Vergadering der Delftsche Redactie ten huize van den heer J. H. TELDERS, Spooringsingel 138, op Dinsdag 19 December 1905, des middags om 4 uur.

Eerstvolgende Vergadering der Amsterdamsche Redactie ten huize van den heer K. F. KATZ, Weteringschans 233, op Maandag 18 December 1905, des avonds om 10 uur.

Geschiedenis van het bedrijf.

„Wat doen we er mee? Hebben we nog niet genoeg „aan 't hoofd, wat hebben we aan die veelzijdigheid? Als „je je vak maar verstaat. Komen we niet allemaal van de „Hoogere Burgerschool en hebben we niet onze respectieve „tantes verbluft door „algemeene ontwikkeling? En ken „ik m'n geschiedenis niet? Hoor maar: 1400 Jacoba van „Beijeren geboren, 1500 Karel V te Gent geboren, 1600 „Slag bij Nieuwpoort, heldenmoed van Frederik Hendrik, „± 1700 Het paard van Willem III struikelt over 'n molshoop, „± 1800 vrede van Amiens, ± 1900 't Christelijk Ministerie „valt. Allemaal onzin, nergens goed voor, hoorde ik vaak „zeggen, wanneer er sprake was van de benoeming van een „lector i. d. geschiedenis aan de T. H. S.

Il n'y a pas de sots sujets, il n'y a que de sots professeurs met een kleine wijziging van een Fransch spreekwoord. Goed behandeld, zal dat onderwerp aan de Technische Hoogeschool volkomen op z'n plaats zijn.

In 't verleden ligt 't heden, in het nu wat komen zal. Ook wie op technisch gebied tot recht inzicht en begrip van den huidige toestand wil komen, moet, zoo hij 'n ernstig wetenschappelijk man is, het verleden leeren kennen, hoe er geworsteld is en gestreden door uitvinders, geleerden en ingenieurs, hoe vaak dwaalwegen werden ingeslagen, hoe langzamerhand door vermeerdering van 't feitenmateriaal theorieën omvergeworpen en nieuwe hypothesen opgesteld werden, verbeteringen in de industrie werden ingevoerd, hij zal de wisselwerking, die industrie en wetenschap op elkander uitoefenden, bestudeeren en de economische en indirect economische, de politieke invloeden. Tweeërlei is zijn taak, 't bestudeeren van 1° de zuiver technische en wetenschappelijke invloeden, daarvoor moet hij ingenieur zijn (met of zonder Delftsch diploma) en 2° de maatschappelijke invloeden, daarvoor moet hij geschied- en staathuishoudkundige zijn. En wanneer deze geschiedkundige technicus of technische geschiedkundige, ik zou haast zeggen „de lijn van de geschiedenis” heeft leeren zien, georiënteerd is, zal hij ook met meer recht ook haar loop in de naaste toekomst mogen voorspellen.

Zeker, de meesten onzer komen in de praktijk en het volle leven, zij moeten om zich heen en vooruit zien. Als hoofdstudie is Geschiedenis van het Bedrijf dan ook niet bedoeld, maar het kan ieder algemeen technisch inzicht zeer ten goede komen. Dat geschiedenis überhaupt in onzen tijd van politieke hartstochten en grootere belangstelling voor de gemeene zaak wenschelijk is, behoeft geen betoog. Ik spreek hier slechts van 'n weinig beoefend onderdeel „Geschiedenis van het Bedrijf (en voor technologen misschien 'n cursus in de Geschiedenis der Chemie en Physica) dat als facultatief studievak goed recht tot bestaan heeft.

W. M. C.

Vereeniging tot het uitgeven van beknopte handleidingen bij het onderwijs aan de T. H. S.

Daar uit vragen van enkele belangstellenden gebleken is, dat er twijfel bestond aangaande de wettigheid der Vereeniging voor technologen, mijnbouwkundigen en electrotechnici, zij er nadrukkelijk de aandacht op gevestigd, dat het wel degelijk in de bedoeling ligt, het arbeidsveld der vereeniging alle faculteiten te doen omvatten.

Alle faculteiten en de „Algemeene Wetenschappen” zullen door drie leden in het Bestuur vertegenwoordigd worden, welke leden als sub-commissie de uitgaven, op hun faculteit betrekking hebbende, zullen redigeeren.

Zoodoende kan, zoodra deze commissiën zijn samengesteld, met de bewerking van handleidingen voor alle faculteiten gelijktijdig een aanvang worden gemaakt, zonder dat er gevaar bestaat, dat de belangen van een der faculteiten bij die der andere worden achtergesteld.

Woensdag 13 December bedroeg het aantal leden ± 650.

De Secretaris van het Voorloopig Bestuur,
J. B. H. COENEN,

Havenstraat 3.

Aan „Eenige der redacteuren van het S.-W.”

Indien er iets in uw artikel aan de redactie van het S.-W. te prijzen valt, dan is het de bescheidenheid, die ge althans in den vorm betracht. Hoe vaak heb ik me niet geërgerd aan het gebruik van de pluralis majestatis door den een of anderen willekeurigen meneer met een air alsof-ie de koningin zelve was. Alleen de „Gratie Gods” ontbrak er dikwijls nog maar aan!

En daar komt uw artikel als een pleister op deze wonde! Want slechts als een protest tegen die verfoeilijke arrogantien kan ik het verklaren, dat gij u bij voorkeur van den eersten persoon enkelvoud bedient.

Of is 't misschien een symbool van de homogeniteit der onderteekenaars?

Maar helaas, de inhoud van uw geschrijf viel me geducht tegen. In vrouwen: die was héél, héél zwakjes, en geeft aanleiding tot menig opmerkinkje. Ook bij mij. Ik wil ze u en den lezers niet onthouden, al zal ik mij, in verband met de weinige tijd waarover ik beschik, tot enkel aanstippen moeten bepalen zonder er dieper op te kunnen ingaan.

* * *

In de eerste plaats dan uw verzuchting over de vele „belangrijke” evenementen in het Corps, die plaats kunnen hebben, zonder „verslagen” te worden in 't S.-W. In een enkel opzicht ben ik 't met u eens. Waarover later. Maar in 't algemeen geloof ik dat ge het S.-W. slechts nog onleesbaarder kunt maken dan 't reeds is, door 't te vullen

met verslagen van „Kroegdiëssen”, „Lustra van Corpsvereenigingen” en „Corpsvergaderingen”. Wilt ge bewijzen? Denk dan maar eens aan de diërede, die bijna 7 kolommen vulde in 't S.-W. van 30 November. Wie 't interesseert gaat naar de dië en hoort de rede; voor de overigen is een dergelijke voordracht, die voor mondelinge publiceering bestemd was en gedrukt dikwijls erg bombastisch klinkt, volkomen ongenietbaar. Een kort extract ervan van een halve of hoogstens één kolom was nog iets geweest.

En dan 't verschrikkelijke Apollo-verslag! Ik begrijp trouwens niet, dat de redactie dit durfde plaatsen. 't Moest niet mogen dat iemand, die een zoo vergeefsche poging doet om eenigszins dragelijk te schrijven, hierin wordt vrijgelaten en ongestraft zijn pennevrucht aan de lezers kan voorzetten! Want: de gevolgen komen wel grootendeels over zijn eigen hoofd, maar de lezers zijn er toch ook maar dupe van. En dat is onrechtvaardig.

Bij deze twee voorbeelden van recenten datum laat ik het. Zij zouden zoo noodig nog met vele anderen kunnen worden vermeerderd.

* * *

Vervolgens uw pluimpje aan den Senaat van het D. S. C. voor hun optreden in de Corps- en Bondquestie. Meent u dat heusch?

Kijk eens: er was een tijd, dat de redacteuren van het S.-W. — zooals gewoonlijk gerecruteerd uit wat we hier het „intellect” noemen — het als een aangename taak, een plicht zèlfs, beschouwden, zoo nu en dan hun stem te laten hooren tegen de sleur en bekrompene kastengeest die zoo welig tieren kunnen in een milieu als 't D. S. C., in een vereeniging, die door de maatschappelijke en erudatieve gelijkheid harer leden, van nature voorbeschikt is voor de aankweeking van die door en door bespottelijke zelfgenomenheid en geringschatting voor anderen, die men bijv. ook bij militairen dikwijls aantreft. Dit was een soort van traditie geworden. En een goede traditie, die een der beste motieven voor de bestaanswenschelijkheid van het S.-W. uitmaakte en die ge gerust in eere had mogen houden!

Ook ik wil mij niet aan „diepzinnige philosophische” beschouwingen over de questie zelve te buiten gaan. Zou 't trouwens niet kunnen. Want de heele zaak en de houding van den Senaat zijn noch diepzinnig, noch philosophisch; maar wèl: krasse uitingen van kliekgeest en bekrompenheid. Dit laatste is niet meer te ontkennen. De handelwijze van der Senaat was hautain en onhebbelijk: een motiveering van haar antwoord scheen zij noch tegenover den Bond, noch tegenover de leden van het D. S. C. noodig te vinden, vooraf het oordeel dezer laatsten te vragen evenmin en op een in vele opzichten goed stukje van Fl. verwaardigde de Corpspresident J. H. Telders, — die toch heusch niet op z'n mondje gevallen is, — zich niet te antwoorden.

Maar op de Kroegdië kwam pas goed de aap uit de mouw: „student Duym” hield een officieele „rede” en schold lustig op „die verdomde knorren” en prees den Senaat om zijn flink optreden! En dat onder applaus en zonder eenig protest van den Senaatspresident, die er bij tegenwoordig was, of van een der andere aanwezigen.

Dit typeert zeer duidelijk de heerschende stemming en kan door geen officieele logenstraffing meer te niet worden gedaan.

Tegen al dit kleingeestige en smakelooze gedoe had ik u, redacteuren van het S. W., zoo graag eens fiks en ferm te velde zien trekken. Had er desnoods eens de momenteel verontwaardiging van het gros der Corpsleden voor over gehad; een weder opduiken van het invectief „schendblad” zou in dit geval zeker geen blaam voor 't S. W. zijn geweest.

Maar neen, ... niets van dit alles! Gij blaft en keft maar mee, spreekt zelfs van „het duidelijk antwoord van den Senaat.”

't Is naar hoor!

* * *

Treub op Debating. Dit ressorteert onder wat ik in uw beschouwing als juist erkende, maar voor latere behandeling bewaarde.

Inderdaad, hierin hebt ge gelijk: verslagen van lezingen en Debating-avonden, die behooren in 't Weekblad thuis. Vooral wanneer ze niet openbaar zijn en dus slechts voor weinigen toegankelijk. Wanneer één dier „eenige” redacteuren eens voor een goed verslag van de lezing van prof. Treub gezorgd had, dan had hij een beter werk gedaan, dan ze nu met z'n allen door 't schrijven van hun artikel verricht hebben. Zij prijzen Ts., die door zijn stukje misschien een dertigtal menschen méér naar Debating bracht; gevoelden zij zèlf geen wroeging, omdat ze door eigen laksheid

aan honderden, die er niet komen konden, het ongetwijfeld interessante betoog van den heer Treub onthielden?

„Het debat leed eenigszins onder het feit, dat er zeer „weinig principieele tegenstanders onder het gehoor werden „aangetroffen...”

Ook deze zin is teekenend en bewijst weer hoe jammer 't is dat Debating tot de Corpsvereenigingen behoort.

Onder de niet- en oud-Corpsleden zijn wel principieele tegenstanders en hadden zij tegenwoordig kunnen zijn, het gehalte van het debat en dus het succes van den geheelen avond ware er zeker door verhoogd.

* * *

En nu nog één punt, waarover ik kort kan zijn: het telegram aan de Koningin op 't Weerbaarheidsbal. Dit „mocht niet achterwege blijven!”

Zoo, vindt u dat? Dan ben ik toch bang, dat ge hier slechts bij den voorsteller Telders en enkele gemeenlijk zeer oranje-gezinde Weerbaarheids-bestuursleden volledige instemming zult vinden.

De algemeene indruk was, dat 't heel wel achterwege had mogen blijven, menigeen berustte er licht-schouderop-halend in, en dagen later werd er door meisjes nog om gelachen.

Den volgenden dag een dankbetuiging. Wel, wel!

„En nog had 't feest geen einde.”

Mijne heeren ik eindig hiernee. Slechts wil ik er nog even den nadruk op leggen, dat ik dit alles niet als verwijt bedoeld heb, noch tegen u, noch tegen den Senaat, noch tegen de leden van het D. S. C., die in dit alles berustten.

Ik geloof niet dat iemand moreel verantwoordelijk kan gesteld worden voor zijn daden, of dat men meer van hem eischen mag, dan hij geven kan.

Daarom: geen verwijten, maar wel een onomwonden en krachtig protest, dat héél misschien uzelf tot leering kan strekken, maar zeker velen, die zich buiten deze questies hielden een beter inzicht kan geven en tot nadenken stemmen.

En ten slotte een protest ook tegenover de buitenwereld, opdat het weinige respect en appreciatie, dat een studenten-corps en dus ook het D. S. C. daar toch reeds geniet, niet volkomen vernietigd worde. Want ge weet het: „le ridicule tue.”

J. B. H. COENEN,
Oud-redacteur van het S.-W.

Corps en Bond.

Corps en Bond moeten naast elkander bestaan; van officieele erkenning mag geene sprake wezen, omdat daardoor eene aanleiding gegeven zou worden tot aanraking op tal van punten, waarbij eene wrijving zou optreden, die wellicht de gemoederen te veel zou verhitten en zoo de verhouding schaden.

Het Corps is de vereeniging onder Delft's studenten, mag nooit eene tweede vereeniging onder hen als gelijkwaardig erkennen.

Erkenning op den voet van minderwaardigheid van den Bond zou slechts schaden.

Minachting van een Corpslid voor een Bondslid, op grond van het feit, dat deze Bondslid is, is kleingeestig; het omgekeerde: kwajongensachtig. Beide opvattingen moeten worden bestreden, en zeer zeker gaan wij op dit gebied vooruit.

Corpsleden, Bondsleden en Nihilisten zullen samen de ingenieurswereld vormen, daarom schaadt alle verwijdering tusschen de Studenten der verschillende groepen.

Hoe minder de vereenigingen met elkander te maken hebben, hoe minder kans op botsingen; hoe meer studenten van verschillende groepen op teekenzalen en overall, waar men elkaar ontmoet, met elkander in aanraking komen, des te grooter zal de onderlinge waardeering worden, hetgeen slechts gunstig werken kan.

Niet van bovenaf vereenigd, wat nog innerlijk gescheiden is. Doch ook van bovenaf geene verscherping van den toestand.

Het is mijne meening, dat, alle partijen, door zich op bovenontwikkeld standpunt te stellen, het best zullen samenwerken tot het verkrijgen van eenen gewenschten toestand.

Gebreke aan tijd dwingt mij, mijne meening zeer in 't kort weer te geven; wellicht vind ik nog gelegenheid, meer uitvoerig hierop terug te komen.

Ts.

Mijne Heeren.

Na de allervriendelijkste noot onder de correspondentie in het vorige S. W. ontbreekt mij de lust onder Uwe leiding de discussie voort te zetten. Waar U echter den heer De Iongh de gelegenheid hebt gegeven eenige opmerkingen te maken, die ik niet onbeantwoord kan laten, ben ik verplicht nog een enkel maal Uwe welwillendheid in te roepen. Zooals U uit het artikel blijken zal, doe ik mijn best er een einde aan te maken en hoop dus geen beroep op Uwe goedheid meer behoeven te doen. Ik wensch echter eerst nog onder Uw aandacht te brengen, dat het bij het leiden van een debat geen gewoonte is den inleider het spreken te beletten. Ik heb als inleider een artikel geschreven, ik ben daarop aangevallen en heb toen in mijn antwoord alleen mijn eerste beweringen gehandhaafd en mij tegen den aanval verdedigd. Mocht U voorzien (?) dat daarop debat zou komen op ondergeschikte punten, dan had U in dat geval den debaters die opmerkingen kunnen verbieden. Overigens verwijs ik, wat dit betreft, nog naar hetgeen ik daarvan ditmaal in mijn antwoord zeg.

Met den wensch, dat het me inderdaad gelukken zal aan de discussie een einde te maken en ik U dus niet meer zal behoeven lastig te vallen, teken ik met de meeste hoogachting

E. FLESSEMAN Jr.

—o—

Verhouding tusschen Corps en Bond.

Door de wijze waarop de redactie van het S. W. meent hare taak te moeten opvatten, voel ik me genoodzaakt de discussie over het onderwerp: „Verhouding tusschen Corps en Bond” af te breken. Ik zou er dan ook niet verder op ingegaan zijn, wanneer de redactie den heer De Iongh niet in de gelegenheid gesteld had dingen te beweren die hier niet op hun plaats zijn. In één moeite kan ik dan de weinige opmerkingen, die hij over de zaak zelve maakt, even beantwoorden.

In de eerste plaats mijnheer De Iongh, theoretiseert U, dat het Corps alle studenten kan opnemen en U concludeert daaruit, dat het belachelijk is dan een andere studenten-vereening te erkennen. Ik wensch niet te theoretiseeren (misschien wil Ts U zijn meening, zeer verschillend van de Uwe, wel eens uiteenzetten), maar constateer het feit, dat er meer dan één studenten-vereening is en dan ben ik overtuigd van de wederzijdsche erkenning om tot een vriendschappelijke verhouding te geraken. Verder nog een kleine opmerking over het autocratisch optreden van den Senaat. De heer De Iongh kan die handeling niet vrijpleiten van autocratie door te zeggen, dat de Senaat in zijn geest gehandeld heeft, want het blijft autocratisch, de meening van 5 leden van het D. S. C. uit te geven voor die van (ik meen) ± 500. Dat achteraf ook is gebleken, dat ook de corpsvergadering het antwoord aan den D. S. B. goedkeurde, doet niets ter zake. De vergadering werd er eerst mee in kennis gesteld nadat het antwoord verzonden was.

Ik had niets te maken met de meening van den heer De Iongh over de commissie t. b. v. studiebelangen (ik wees daar de vorige maal reeds op), ik had niets te maken met groentijd, ik had niets te maken met minimumkosten van het lidmaatschap van het corps, ik had niets te maken met het zenden van circulaires aan H. B. S.-leerlingen en de redactie had U op het ondergeschikt belang daarvan kunnen wijzen. Ze had U echter moeten beletten een uitdrukking te gebruiken als „fatale leugens”, vooral waar U blijkt geeft het bewuste artikel absoluut niet te kennen. Dat was, zacht uitgedrukt, ongepast van U. Ik wil U echter aantoonen dat ik me daaraan niet schuldig heb gemaakt. U moet daarbij in het oog houden, dat ik niet woordelijk heb geciteerd (er waren geen aanhalingsteekens bij geplaatst), maar alleen de strekking van dat artikel wenschte weer te geven. Dat ik daar vrijwel in geslaagd ben acht ik bewezen, doordat Ts, dien ik mans genoeg acht zelf een démenti te geven, zulks niet gedaan heeft. Ten overvloede geef ik hier eenige citaten, die aan duidelijkheid niets te wenschen over laten. In het S. W. van 20 October 1904 schrijft Ts. onder het hoofd Corps en Bond op bladz. 23 linker kolom 9de regel v. o.: Het corps als gezelligheids-vereening kan dus niet allen omvatten en het is m. i. zeer de vraag of het zelfs wenschelijk zou zijn. Op bladz. 24 linker kolom 10e regel v. b.: Dat

Corps en Bond naast elkaar bestaan is dus noodig en goed. Op idem 30ste regel v. b.: Iedere uiting van haat en geringschatting is verkeerd en geeft slechts blijk van bekrompenheid. Een Corpslid behoort in te zien, dat het lot hem heeft bevoordeeld boven een „knor”, die in karakter zoowel als in kennis, wellicht in alles behalve in geld zijn meerdere kan zijn.

De heer De Iongh behoeft tegenover mij geen amende-honorable te doen; iedereen kan gemakkelijk zijn oordeel vellen.

Fl.

Naschrift.

De eerste zin van uw boven afgedrukt artikel doet vermoeden, dat het optreden der redactie in dezen U niet geheel voldaan heeft. Ik wil er op wijzen, dat hier van een het-spreken-beletten geene sprake is geweest; slechts achtten wij uw stuk beneden het wenschelijk peil, reden, waarom wij het niet plaatsten en daarbij tevens verklaarden, dat een beter artikel van dezelfde strekking voor plaatsing in aanmerking zou kunnen komen. De vorm, waarin gij uw verweer hadt gegoten, was o. a. van dien aard, dat er op allerlei ondergeschikte punten tegen kon worden gedebatteerd, wat wij wenschten te vermijden. Dat gij u door onzen eisch — giet uw artikel in beteren vorm — „genoodzaakt” gevoelt, „de discussie af te breken”, is voor u wellicht jammer, maar dwingt ons allerminst, hem te laten vallen.

Gij hebt wel te maken met de meening van den heer de I. over studiebelangen, want in uw eerste artikel, pag. 59, linker kolom, laatste tien regels van onderen, vestigt gij de aandacht op zijn artikel over deze quaestie, omdat het „de wenschelijkheid van erkenning verduidelijkt”. De heer de I. blijft dan ook volkomen binnen het kader, waar hij er blz. 73, rechter kolom, 3e alinea, op wijst, dat zijn stuk niet als zoodanig is op te vatten.

De daaropvolgende al. bevat een adhaesiebetuiging met een ander plan, valt buiten het debat, maar rechtvaardigt hare plaatsing juist als betuiging van instemming.

Gij hebt wél te maken met groentijd en met minimumkosten, omdat dat — voor zoover ik inzie — het eenige is, waarop uwe opmerking (pag. 59, linker kolom, regel 28—24 van onderen) kan slaan. Een tegenspraak is dus wél op zijne plaats.

En met het schrijven van circulaires hebt gij wél te maken; het komt logisch in den gedachtengang des heeren de I. te pas, als gevend dit circulaire-zenden, oppervlakkig beschouwd, een bewijs van meerdere gastvrijheid in den Bond, welk schijnbewijs de heer de I. wenschte te ontzenuwen. De beperkte gastvrijheid van het Corps was door U in het debat gebracht (pag. 59, linker kolom, regels 34—30 van onderen).

Met al die dingen, mijnheer Fl., hadt gij wel te maken en de redactie vond dan ook geen termen den heer de I. het spreken te beletten.

Gij spreekt niet tegen, dat de beweringen, op blz. 59, linker kolom, regel 28—22 van onderen (gespatieerd aangehaald in „Corps en Bond” van den heer de I., eerste tien regels, pag. 73,) bedoeld zijn, de strekking van het artikel van Ts. (pag. 22—24, 7e jaargang S. W.) weer te geven. Welnu, als Ts. in dat artikel beweerd zou hebben, (zij 't ook in andere woorden) dat „wetten en statuten van het D. S. C. het onmogelijk maken, dat alle ingeschrevenen aan de T. H. S. zich als lid kunnen aansluiten”, dan is de heer de I. van oordeel, dat Ts. bij die gelegenheid „fatale leugens” zou hebben gebruikt. Deze uitdrukking mag tegenover Ts. wat kras zijn — de heer de I. veronderstelt zelf, meen ik te begrijpen, dat een „misverstand” (laatste regel van „Corps en Bond”, pag. 73) oorzaak kan zijn, dat Ts. hier door U als leugenaar werd voorgesteld — in ieder geval was er voor de redactie geen reden, het gebruik der woorden „fatale leugens” te verbieden.

Uit een en ander blijkt zonneklaar, dat al uwe opmerkingen over „wijze, waarop de redactie van het S. W. meent, haar taak te moeten opvatten”, over het ondergeschikt belang van des heeren de I.'s opmerkingen, waarop de redactie hem had kunnen wijzen en over uwe meening, dat de redactie den heer de I. had moeten „beletten eene uitdrukking te gebruiken als „fatale leugens””, dat al die opmerkingen kant noch wal raken.

Dit doet aan de waarde van uw artikel natuurlijk zeer groote afbreuk, en tot plaatsing werd dan ook slechts besloten, omdat de redactie zelfs den schijn wilde vermijden, u te beletten in het schrijven van een artikel, waarin haar eenige hatelikheden werden toegevoegd.

RED.

Aan den heer Fl.

Het antwoord op de vraag of ik tegen iemands wijze van weergeven mijner meening opkom, hangt er niet van af, of ik er „mans genoeg” toe ben, maar of ik het artikel dit-er-tegen-opkomen waardig keur.

Uw eerste artikel achtte ik niet van genoeg belang.

Nu echter over deze quaestie meer is geschreven in verband met mijne meening er over, wil ik verklaren, dat ik wel bezwaar heb tegen Uwe wijze van citeeren. Niet, dat ik deze leugenachtig vind, geenszins, maar waar Gij argumenten voor het wèlerkennen put uit een artikel van een tegenstander, zou wel zoo rond zijn geweest, de strekking van dat artikel in zijn geheel weer te geven, en niet een résumé van dat gedeelte, dat in Uw kraam te pas komt.

Ten einde aan te toonen, dat Gij wel degelijk eenzijdig citeert wil ik hier zelf eenige aantekeningen aan de Uwe toevoegen.

„De Bond nu heeft minder reden van bestaan. Hij is „meer eene reproductie op kleiner schaal van het groote „Corps De Bond heeft dan ook niet ten doel het „vormen van een band tusschen alle ingeschrevenen (of „anders heeft hij zijn doel geheel gemist) maar juist als het „Corps: het samenbrengen van diegenen, wier eischen op „het gebied van omgang overeenstemmen”.

Om dit te verklaren even eene andere aanhaling uit hetzelfde artikel (20 Oct. 1904):

„Het Corps omvat jonge menschen van zekere omstandigheden, zoo wat omgeving, ontwikkeling, familie, als financiën „aangaat; en die daaraan eene zekere gelijkheid ontleenen „op het gebied van omgang en conversatie; waar het „element, dat niet aan die voorwaarden voldoet, grooter „wordt, is het logisch, dat het aantal niet-corpsleden toe- „neemt”.

Dat ik behoor tot hen, die zoo redeneeren, blijkt onder aan dezelfde kolom.

Verder:

„En waar dan in alle alle opzichten het Corps belang- „rijker is dan de Bond, en de laatste zijne leden grooten- „deels vindt onder degenen, die door omstandigheden niet „tot het Corps kunnen toetreden, is de Bond eenigszins „een tusschending tusschen Corps en nihilisten. Men kan „niet heelemaal mee doen en doet het dan half, wat zeer „begrijpelijk en goed is”.

En de slotsom:

„ den toestand, zooals die behoort te zijn: Corps „en Bond, ieder werkend in zijn eigen kring, los van „elkander; alle ingeschrevenen zich solidair gevoelend, waar „het gemeenschappelijke belangen geldt”.

Hieruit volgt — wat ik nog ten volle onderschrijf — Laat de personen elkander waardeeren, de vereenigingen los blijven van elkander.

En het jaar dat sinds verliep gaf mij de overtuiging, dat het belang van het Corps (en van de goede verstandhouding tusschen de ingeschrevenen ook) officiële erkenning verbiedt.

Mijn artikel in Oct. 1904 deed Fl. goeds hopen voor eene erkenning en toch stonden er deze woorden, die ik nog herhaal:

„ en van eene officiële erkenning is dan ook vooralsnog „geen sprake”.

Ts.

De „Eereschuld”.

„De ministers (zouden) blijven approuveeren, de pers admireeren, de Kamers, schoon lichtelijk, (opponeerend) concedereen. En Indië zou flaconneeren.”

Mr. P. Brooshooft: „Politiek zonder hart:” „De Telegraaf,” Avondblad 9 Oct. No. 4755.

Te vergeefs evenwel de opiumpacht opgedreven ¹⁾ te

¹⁾ Een staaltje van de hoogst onkiesche wijze, waarop men te werk ging, is net volgende:

vergeefs „de belasting op de armoede” (pandhuispacht) wederom in 't leven geroepen, te vergeefs den vredestand op Atjeh geproclameerd, het evenwicht was verbroken, en niet meer te herstellen, te vergeefs trachtte men na 1877 „den angst om het zweetgeld te verliezen te bezweren door een jaarlijksche vaste „bijdrage” tot dekking van de uitgaven door „het Rijk” quasi voor Indië gedaan; na een eerste mislukking in dien zin van Minister de Waal in 1870 (10 millioen) van 1878 tot 1892 beproefden achtereenvolgens de ministers van Bosse (6 millioen), Van Rees, (4 millioen), Van Goltstein (maximum 6 millioen), Kamerlid Van Dedem (4 millioen), Sprenger van Eyk (4 millioen benevens eventuele overschotten), Van Dedem (vergoeding naar jaarlijksche berekening) hunne krachten op dit kunststuk door verschillende wetsontwerpen, die of niet in behandeling kwamen, of werden ingetrokken, of verworpen, in hoofdzaak wijl de kamermeerderheid vreesde, door deze bescheidene vastigheid de kans op eventuele ruimere overschotten te zullen verliezen”. ²⁾

„Reeds in 1883 stond Indië bij het Nederlandsche Departement van Finantiën in het krijt” (v. Deventer).

En toen, kwam toen die hoog geroemde en steeds zoo verheerlijkte „eenheid van finantiën te berde?

O! Neen! Dit geld werd bij de wet van 16 Maart 1883 geleend ten laste van Indië.

Terwijl Nederland zelf na de Comptabiliteitswet nog 151 millioen uit Indië had verkregen, sprong het zijne kolonie thans niet bij voor 45 millioen.

„Tegen het eind van 1886 moest de pacht opnieuw worden gegund voor de jaren 1887—89. Overal op Java vreesde men met 't oog op de tijdsomstandigheden eene aanzienlijke daling, en de heer Te Mechelen reisde naar tal van plaatsen om samensprekingen met de pachters te houden”

„Nu komt echter nog het ergerlijkste in deze jammerlijke geschiedenis, dat sprekend bewijst, dat de Regeering, schoon de misstanden kennende, ze niet tegengaat. Daar toch niet terstond een andere pachter met een bod naar den zin des heeren Te Mechelen te vinden was, trad de regeering gedurende een paar maanden zelf als opiumverkoopster op. In haar naam werden met de verschillende manipulaties belast twee Chineezers, deel hebbende in de pacht van Kediri en Madioen. Niet slechts is in dezen korten tijd geen enkele poging gedaan om de wettelijke voorschriften te volgen, maar de onwettige handelingen werden onbeschaamder dan ooit in praktijk gebracht. (Spatiëring van mij — J.) Ruw amfoem werd overal verkocht, zelfs politie en andere hoofden met den verkoop belast, het getal geheime katten eer vermeerdert dan verminderd. De beheerende Chineezers hadden meer invloed dan ooit, wijl zij zich eenvoudig beriepen op lastgeving van het Gouvernement! En het bestuur deed niets om daaraan een einde te maken. Tot verontschuldiging van den Resident (van Solo — J.) moet echter gezegd worden dat, met blijkbare instemming der Regeering, de Resident ter zee (de heer Te Mechelen — J.) de geheele Solosche pachtaangelegenheid in handen had genomen. In de maanden April tot Juni bezocht de heer Te Mechelen dan ook herhaaldelijk Solo, en trachtte door allerlei geruststellende verzeeringen een hoog bod te verkrijgen voor de nieuwe pacht. Het voor ieder zichtbare feit, dat het Gouvernement zelfs in eigen beheer de onwettigheden onbepert liet voortbestaan, was zeer geschikt om het gewenschte vertrouwen in te boezemen. Zoo werd dan ook ten slotte een voor den (toenmaligen) tijd zeer hoog bod van f70,000 (s'maands) verkregen van een pachter, die bekend stond als de ziel van het omkoopings-systeem op Java, de — sedert overleden — Semarangsche pachter Ho Yam Lo.” Mr. P. B(rooshooft): „Solosche Chatechismus” blz. 17.

Een enkel staaltje nog van de pandhuispacht.

Bij de wederinvoering in 1880 werd in art. 13 van het nieuwe pachtreglement eene bepaling opgenomen, werkelijk in het belang van den Inlander.

„De verpande goederen, die binnen den bepaalden beleeningstermijn niet gelost zijn, worden, na voorafgaande bekendmaking, en onder toezicht van eene, door het hoofd van het plaatselijk bestuur te benoemen commissie, die de bedoelde goederen met de boeken vergelijkt (wonderlijk toch, in 1869 had men als een der redenen voor opheffing der pacht opgegeven dat deze boeken meestal zoo slecht in orde waren — J.) „na afloop van elk halfjaar binnen een door het hoofd van plaatselijk bestuur te bepalen termijn, in het openbaar verkocht.”

De pachters bleven weg en wel om dit artikel. De bescherming der Javanen kwam niet te pas in de kraam der heeren Chineezers.

En het bestuur?

Wel dit bepaalde thans in eene circulaire het volgende:

„Op bekomen last heb ik de eer U.Ed. G. (hoofden van gewestelijk bestuur) „te verzoeken art. 13, 1ste lid van het reglement in Staatsblad 1880 No. 17 in dien zin te willen toepassen en doen toepassen, dat die bepaling den uitersten termijn aanwijst binnen welken de pachter *verplicht* is de daar bedoelde goederen in het openbaar te verkoopen, zoodat het dezen vrijstaat om meermalen 'sjaars en ook vóór den afloop van het halfjaar, waarin de beleenings-termijn verstrekt, (spatiëring van mij — J.) openbare verkooping te houden van verpande goederen, die niet binnen den bepaalden termijn zijn gelost.” (Mr. P. Brooshooft „Memorie” enz. blz. 160 en 162).

Kan het cynischer?

²⁾ Mr. P. Brooshooft: „Van Kol's plan tot inkrimping van koloniaal bezit”. De XXe Eeuw Mei 1905, blz. 231.

(Zie vervolg Tweede Blad.)

TWEEDE BLAD

behoorende tot het **STUDENTEN-WEEKBLAD**
van 14 DECEMBER 1905. No. 11.

En de Kamer, de „volks”vertegenwoordiging, die toch ook voor de belangen van Indië moet opkomen?

Och, de 2e Kamer nam de wet met 57 tegen 20 (meest politieke tegenstanders) de 1e met 30 tegen 2 stemmen aan!!

Slechts één stem in de 2e Kamer liet zich hooren ten gunste van Insulinde n.l. die van Mr. W. K. baron van Dedem.

Vergelijk hiermede eens het fiere woord van een Engelsch minister, Lord Chatham (William Pitt):

„Ziehier een leer die mij zal bijblijven tot het graf: dit „land heeft het recht niet, om de kolonie de voorgestelde „belasting op te leggen; dat is strijdig met alle beginselen „van rechtvaardigheid en staatkunde, en door geene nood- „zakelijkheid, welke ook, kan het gerechtvaardigd worden.”

Maar als het Nederlandsche parlement gemeend had dat Indië door die leening was gered dan stond het een bittere ontgoocheling te wachten.

Einde 1897 was het tekort, niettegenstaande enkele gunstige koffiejaren en de voortgezette bezuinigingswoede, wederom gestegen tot ruim 36 miljoen en in 1898 reeds tot 45 miljoen.

Dan maar weer een leening ten laste van Indië, voorzichtigheidshalve 55 miljoen.

Maar jawel, „het totaal tekort (moet) op ultimo 1899 worden begroot op f 6040000, dus f 5400000 meer dan de opbrengst der bij de wet van 9 Juli 1898 vastgestelde geldleening en het tekort over 1899 op bijna 12 miljoen, zoodat Indië, op het einde van 1899, weder eene kleine 20 miljoen debet (stond) bij den Minister van Finantiën”. („Eereschuld”, blz. 226).

Maar nu zou de aanneming der leeningwet niet zoo gemakkelijk gaan als in 1883.

Loeiend en dreunend klonk in de 2e Kamer Van Kol's verontwaardiging.

Hij wees op de onrechtvaardigheid om, waar Nederland vroeger honderden miljoenen uit Indië had getrokken, thans de kolonie te belasten met aflossing en rente van eenige leeningen.

Want zelfs sedert de comptabiliteitswet had Nederland 151 miljoen uit Indië gehaald, zijnde nog 50 miljoen meer dan het bedrag der beide tekorten te samen.

In de Eerste Kamer was het de heer Franssen van de Putte, die met kracht voor de kolonie opkwam met de volgende woorden: „Wanneer nu het sustenu van de Regeering is, dat er, ten gevolge van de comptabiliteitswet, scheiding van de Nederlandsche en Indische finantiën heeft plaats gehad, hoewel die wet dit niet uitdrukkelijk beveelt, dan hadden die 134 miljoen (volgens de berekening van den heer Fr. v. d. P.—J.) in compensatie behooren te worden gebracht, wanneer men Indië belast met de rente en aflossing van de leeningen van 45 en 55 miljoen. Mij dunkt, het is moeilijk voor tegenspraak vatbaar en het is in ieder geval goed om het te releveeren, omdat zoowel in deze, als in de andere Kamer stemmen opgaan, die zich beklagd hebben over opofferingen, die Nederland zich voor Indië getroostte en er is geen cent uitgegeven ten behoeve van Indië, die niet uit het Indische budget betaald is. Mij dunkt, het is toch nuttig, de punten eindelijk eens op de i's te zetten” („Eereschuld” blz. 241—242). Ook buiten het parlement werd de geest wakker, Mr. van Deventer schreef „Een Eereschuld”.

Dit kon evenwel de aanneming der wet niet verhouden; Indië werd opnieuw belast met eene schuld, wier rente nog altijd drukt op de toch reeds zoo benarde finantiën.

De finantieele verhouding van Nederland en Indië is in het kort als volgt samen te vatten (Ik neem hiervoor het staatje voorkomende op blz. 58 van Mr. N. P. van der Berg's bekende brochure „Debet of Credit”).

Nederlandsch-Indië, Debet.

Aan saldo leeningen 1826/28	f 33,400,000
„ leening van 1836	„ 140,000,000
„ aandeel leening van 1883	„ 45,675,000
„ uitgaven door het moederland voor, of wegens het bezit van de kolonie gedaan in de jaren 1831—1877 volgens de berekeningen in De Waal's „Onze Indische finantiën, deel II, blz. 78.	„ 78,750,000

Aan idem in de jaren 1878—1884 à 2½ mill. f	
's jaars, idem II, blz. 63.	„ 17,500,000
Totaal debet	f 315,325,000

Nederlandsch-Indië, Credit.

Per de aan Nederland gedane betalingen wegens rente en batige saldo's in de jaren 1831/77 volgens de cijfers van De Waal, II, blz. 44.	„ 844,000,000
„ idem over de jaren 1877—1884	„ nihil.
Totaal credit	f 844,000,000

zoodat ten slotte een saldo van ruim 528 miljoen in het voordeel van Indië ter vereffening overblijft” (dit bedrag zou „bij het in rekening brengen van enkelvoudige rente op den voet van 4 percent tot 1080 miljoen en van 5 percent tot 1207 miljoen stijgen. Samengestelde interest tegen 4 percent brengt het saldo op 1329 miljoen en tegen 5 percent op 1585 miljoen”).

Nemen wij het geringste bedrag (tegen renteberekening kan Nederland, dat dit ook steeds in praktijk bracht, niets inbrengen), dan zien wij dat Nederland ruim 1 milliard aan Indië zou moeten terugbetalen.

Dit is echter niet de „eereschuld”. Mr. van Deventer eischt slechts de na 1867 verkregen miljoenen terug + nog eenige andere bedragen.

Vóór 1867 had het moederland nog een zeker soort van recht om zich het Indisch geld toe te eigenen al is dit recht ook zeer betwistbaar.

Na 1867 vervalt dit recht.

Voor 1867 verkeerde Nederland in benarde omstandigheden die misschien een verzachtende omstandigheid mogen heeten (nimmer echter een excuus). Wil men er om historische en practische redenen, niet aan denken om die „oude miljoenen voor Indië terug te eischen, dit is nog geen reden er eenvoudig de spons over te halen”. (Eereschuld blz. 231).

Maar niet alleen dient Nederland het geld aan batige saldo's sinds 1867 verkregen terug te geven, ook dient het de bekende 30 miljoen te restitueeren. Ook de leeningen van 1883 en 1898 hadden niet gesloten behoeven te worden als Nederland het geld aan Indië had gelaten.

Dan zou Indië nog een saldo hebben gehad in stede van zooals nu, ieder jaar rente te moeten betalen. Nederland dient dus de 100 miljoen schuld over te nemen en de reeds door Indië betaalde rente te vergoeden.

Tevens dient het te restitueeren 6 jaren rente, door Indië betaald aan de Handelmaatschappij.

Wij krijgen dus dat door Indië is betaald, en door Nederland dient te worden teruggeven:

I	
a. het eindbedrag volgens de zesde kolom van den staat v. d. Putte.	f 139.434.693
b. zes jaren rente Handelmaatschappij	„ 2.100.000
c. aflossing Het voorschot id.	„ 10.000.000
totaal	„ 151.434.693 ³⁾

zijnde het bedrag sinds 1867 door Indië aan Nederland opgebracht.

II.

Het bedrag door Indië opgebracht krachtens het aandeel van Indië in leeningen (rente en aflossing) en die wegens uitgifte of beleening van bewijzen van vlottende schuld 1882 tot en met 1899 f 36.639.342³⁾ of totaal f 188.074.035.

Dit is het bedrag door Mr. v. Deventer berekend in 1899. Hierbij komt dus nog, wil men het bedrag berekenen voor 1905, 6 jaren rente gerekend à 4 miljoen 's jaars (ruim) een som van, laat ons zeggen 25 miljoen gulden.

De geheele „Eereschuld” bedraagt dus in ronde cijfers **213 miljoen**.

Van dit bedrag zou men naar mijne meening kunnen aftrekken de 40 miljoen die Nederland onlangs gaf voor Indische tekorten hoewel het nog zeer de vraag zou zijn of Insulinde, indien men het zijn miljoenen had laten behouden of indien men de „Eereschuld” reeds vroeger, b.v. in 1900 had afgelost, en het hiervoor productieve werken had mogen aanleggen, wel tekorten zou hebben gehad.

Trekt men er dit bedrag van af dan zou de „Eereschuld” bedragen **173 miljoen**.

³⁾ Mr. C. Th. v. Deventer „Een Eereschuld” blz. 256—257. Voor den Staat Fr. v. d. Putte zie blz. 255.

Thans rest ons nog te beantwoorden de vragen:

1°. Kan Nederland dit bedrag terugbetalen?

2°. Hoe zou Indië dit het best kunnen aanwenden om uit de impasse te geraken? Het antwoord hierop in een slot-artikel.

J.

Een droom in een Collegium Logicum of een Collegium Logicum in een droom.

Naverteld door X.

Ik was nog jong, pas student, liep wel clubs maar geen college. Ik had net een introductie voor een filosofisch dispuutgezelschap. Hoe het precies heette, weet ik niet meer; het waren initialen (ik meen zoo iets als G. J. P. J. B.) die eene geheime beteekenis hadden, welke de ingewijden gehouden waren te verzwijgen door een eed bij een omgeslagen begrip. Hoe ik dat alles nu zoo nauwkeurig weet, kan ik onmogelijk zeggen, want mijn droom begon zóó niet, maar viel, zooals alle dromen met de deur in huis. Zóó:

Trappen op en trappen af, lange gangen en korte portaaltes, rechts om, links om en dan ineens een helder verlicht zaaltje in modern antieken stijl. Het was zonderling, dat het zoo licht was en dat ik nergens lampen zag; het kwam van alle kanten tegelijk en van geen kant in 't bijzonder. Maar nog zonderlinger was, dat ik mij over niets verbaasde, dien heelen avond niet, al moet ik nu van achteraf zeggen, dat ik de wonderlijkste dingen gezien heb. Er zaten vijf studenten om een tafel, die achter een catheder stond. Ik voelde met droomverzekerdheid, dat het studenten waren, ofschoon hun kleeding dat niet direct zou doen vermoeden. Ze hadden een soort toga om, die 't midden hield tusschen een Alexandrijnschen filosofen-mantel en een monnikspij, die wel goed paste bij een soort midden-eeuwschen doktershoed uit den tijd van meester Eckehardt, maar heelemaal niet hoorde bij de 20ste-eeuwsche lange broekspijpen. Ze zaten op schommelstoelen en waren voortdurend in beweging, de zetel van den praeses draaide nog bovendien rechts en links om. Ieder der clubleden had een glas met rooden en een met witten wijn voor zich, waaruit hij beurtelings een teug nam. De ab-actis, die mij geïntroduceerd had, verklaarde mij, dat dit in verband stond met de éénheid van tegendeelen; dat trouwens alles in de club eene symbolische beteekenis had. Ik moest, zei hij, een grog nemen. Met dat hij sprak verscheen er een kellner, zooals ik er vroeger noch later, ooit een gezien heb.

Van onder ouderwetsche liverei, korten broek en witte kousen, verder op een roode werkmanskiel en op 't hoofd een fijne glimmende, Engelsche hooge hoed. Hij staarde mij strak en uitdrukkingloos aan door een gemonocled rechteroog, terwijl hij mij met het toegeknipte linkeroog welwillend aankeek, als die uitdrukking tenminste geoorloofd is. Met somnambulistische helderheid begreep ik op slag, dat hij het maatschappelijk vraagstuk in zijn slechte oneindigheid moest verzinnelijken. Ik wilde aanmerking maken op mijn grog, waarbij hij geen water had gevoegd, maar mijn introductor vertelde, dat dit volgens de regels van de club was. Op mijn vraag of het wel verstandig was, grog zonder water, zei hij: neen, verstandig is het heelemaal niet, want het is bevestiging en ontkenning in eenen, en daarvan is het verstand niet gediend, maar het smaakt redelijk goed: bovendien is het de voorgeschreven drank voor introducés, die het omslaan van begrippen nog nooit meegemaakt hebben. Juist toen hij dat zei, begon het tien uur te slaan, alle leden stonden op en bij den laatsten slag van tien onder het murmelen van de woorden eenheid-nulheid-veelheid, opende de praeses de vergadering en gaf het woord aan het jongste lid, die een verhandeling moest houden over de vraag: in hoever hetzelfde hetzelfde was als hetzelfde. Ik herinner mij niet goed alles wat hij aanvoerde, maar de uitkomst, waartoe hij na veel diepzinnig geredeneer eindelijk kwam, was deze: dat inderdaad toegestemd moest worden, dat hetzelfde hetzelfde was als hetzelfde. Reeds wilde ik in mijn onschuld applaudiseeren om mijn instemming met dit inzicht te doen blijken, toen ik bemerkte, dat er tegenwind van kritiek opstak. Het was de toegewezen criticus, die wel veel lof had voor de vlijt, de verstandigheid en de geleerdheid van den spreker, maar die toch eenige aanmerkingen moest maken en op den vorm en op den inhoud. De spreker had n.l. niet genoeg

gebruik gemaakt van de rijke schatten, die er in de taal verborgen zijn.

Herhaaldelijk had men kunnen bemerken, dat als er sprake was geweest van „ware werkelijkheid” of „zuivere redelijkheid” eenvoudig vergeten was er bij te voegen „werkelijke waarheid” en „redelijke zuiverheid”. Voorts was niet genoegzaam partij getrokken van den genitivus der plechtigheid of plechtigheid des genitivus met het oog op de schoone stichtelijkheid en de stichtelijke schoonheid des vorms. Hij drukte den spreker op het hart voortaan te zeggen: des begrips, des onderwerps, des inhouds etc. in plaats „van het begrip” „van het onderwerp” enz.; want zei hij, en dit behaagde den praeses buitengemeen, een stuk „redeleer” moest altijd een stuk „leerrede” zijn.

Ondertusschen hij wilde niet te veel op vormbezwaren insisteren, al meende hij, dat het zijn nut kon hebben den spreker, die nog in staat van jeugdige onervarenheid en onervaren jeugdigheid meevocht in den strijd om de waarheid, te wijzen op de rijke bronwellen en welbronnen van de moedertaal en de taalmoeder des begrips.

Tegen den inhoud moesten principieele bezwaren zoowel als bezwarende principia aangevoerd worden. Immers het moest zonneklaar zijn, dat hetzelfde niet hetzelfde was als hetzelfde, maar dat hetzelfde hetzelfde was als niet-hetzelfde. Als men zei van twee dingen, dat het hetzelfde was, dan waren er immers twee en dan kon het niet hetzelfde zijn. Als een conducteur zei dat het hetzelfde was of men lijn 3 of lijn 10 nam, bedoelde hij natuurlijk niet dat lijn 3 en lijn 10 hetzelfde waren, want dan had hij niet behoeven te zeggen, dat het hetzelfde was.

Hij nam dus conclusie tegen den spreker met de stelling dat hetzelfde niet hetzelfde was als hetzelfde, maar dat hetzelfde hetzelfde was als niet-hetzelfde. Ditmaal was ik voorzigtiger met 't applausseeren, want ik zag, dat de schommelstoelen in steeds heftiger beweging waren gekomen en nog roeriger werden toen het 3e clublid als jury verklaarde dat hij en het standpunt van den eersten en dat van den tweeden spreker moest wraken als éenzijdig verstandig. Zeker, men moest met zijn verstand toegeven, dat hetzelfde hetzelfde was als hetzelfde en anderszijds met zijn verstand toegeven, dat hetzelfde niet hetzelfde was als hetzelfde, maar hiermee bevond men zich toch nog altijd op het terrein van het verstand en zijne verlegenheden.

Redelijk inzicht en inzichtelijke redelijkheid moest hetzelfde zoowel hetzelfde als hetzelfde als hetzelfde als niet-hetzelfde als niet-hetzelfde als hetzelfde verklaren. Nu sprong de president op, die niet alleen schommelingen maar ook spildraaiingen uitvoerde, ik dacht eerst om den laatsten spreker bij te springen, maar ofschoon hij zich bij dezen wilde aansluiten, wat de eenzijdige verstandelijkheid en verstandelijke eenzijdigheid betrof, verweet hij hem toch, dat hij zich nog niet tot de volheid der zuivere Rede had verheven noch tot de zuiverheid der volle Rede, noch tot de redelijkheid der volle zuiverheid of zuivere volheid, aangezien hij nog niet had beseft, dat hetzelfde zoowel hetzelfde en niet hetzelfde was als hetzelfde, als dat het evenmin hetzelfde als hetzelfde en niet hetzelfde was.

Ik bemerkte dat alle leden bij deze redeneering zich even klein voelden worden als ik, maar meteen zich in de superioriteit van hun praeses verheugden. Alleen de ab-actis, die druk bezig was geweest om een stenographisch verslag van het dispuut te maken, scheen niet op zijn gemak. Hij moest aan de vergadering bekennen, zei hij, dat hij in een oogenblik van onvergeeflijke onoplettendheid in de war was gekomen en er nu niet voor in kon staan, dat hij wel overal hetzelfde voor hetzelfde gezet had, maar dat er van af een zeker moment misschien altijd hetzelfde voor niet-hetzelfde en niet-hetzelfde voor hetzelfde moest gelezen worden.

Hij wilde aan de vergadering de vraag voorleggen in hoeverre dat voor het archief, waarin ook dit stenographisch verslag moest gedeponereerd worden, hetzelfde was of niet hetzelfde.

De kwestie werd in rondvraag gebracht, waarop het jongste lid, die verdedigd had, dat hetzelfde hetzelfde was als hetzelfde, als zijn oordeel te kennen gaf, dat het niet hetzelfde was, terwijl de tweede, die beweerd had, dat hetzelfde niet hetzelfde was als hetzelfde, meende, dat het wel hetzelfde was, de daarop volgende, dat het zoowel hetzelfde als niet hetzelfde was, terwijl de praeses sloot met de opmerking, dat het eenerzijds zoowel hetzelfde als niet hetzelfde als anderzijds evenmin hetzelfde als niet hetzelfde was en dat het stenographisch verslag met deze verhelderende kantteekening er bij in het archief zou opgenomen worden. Hij stelde verder voor om voor de volgende vergadering een lezing toe

te wijzen en diensvolgens aan het middelste lid op te dragen de vraag te behandelen, bij het nu ontstoken licht over hetzelfde, of iets hetzelfde was als iets, of hetzelfde als niets, wat bij acclamatie werd aangenomen.

Dan is er een hiaat in mijn droom tot ik opeens den praeses een aanspraak tot mij hoor richten, waarvan ik opvang, dat het den leden van G. J. P. J. B. aangenaam was geweest mij in hun midden en midden onder hen te zien. Hij wilde mijn bescheidenheid als gast daarin waardeeren, dat ik geen hoorbaar geluid had gegeven, ofschoon de club uit beginsel meer gevoelde voor schetterend geluid en luid geschetter waaruit niet alleen de kracht van iemands redelijkheid, maar ook de redelijkheid van iemands kracht moest beoordeeld worden. Hij had evenwel met bijzonder genoegen gezien, zei hij, dat ik een klak droeg. Nu moet ge weten, dat ik den ganschen avond een doorgewonen hoed in mijn handen had rondgedraaid, tot het oogenblik, toen de praeses het woord klak noemde: dat was het sein voor mijn onnoozel rond hoedje om door sprongmutatie in genoemde variëteit over te gaan, hetgeen ik met even weinig verbazing aanzag, als het spontaan in- en uitspringen van mijn klak, zoo dikwijls deze zijn naam hoorde. Dat gebeurde nog al eens, omdat de praeses, zooals hij zeide, in mijn hoed een spelende vingerwijzing en een vingerwijzende speling van de natuur zag, dat ik niet onvatbaar zou zijn voor de coincidentia oppositorum. „Kan het zonder beteekenis zijn?” riep hij geestdriftig uit, „of is het de tot rede komende werkelijkheid zelf, dat in een klak de bol samenvalt met het gat, dat er identiteit is van het lichaam en het vlak, het vlak en de lijn, dat in de klak het iets uit het niets en het niets uit het iets voortspringt, ja dat de klak het eenige voorwerp is, zoover de menschenlijke rede reikt, waarin het bovenste onder valt, zonder dat het onderste boven valt?”

Toen ik verlegen mijn dank uitstamelde voor zijn vleierende woorden, begonnen alle stoelen welwillend knikkend te schommelen en gaf de kellner, die mij plechtig en ernstig met zijn monocle aanzag, mij met zijn linker oog een uiterst gemoedelijk knipoogje. Terstond daarop begon de klok twaalf te slaan en meteen verhieven zich alle leden van de club van hunne schommelende zetels om den hamerslag af te wachten, die een einde maakte aan de vergadering op het supreme moment, waarin, zooals de praeses plechtig uitsprak, het zoo laat is, dat het niet later kan zijn, zoo vroeg, dat het niet vroeger kan zijn, zoo laat, dat het vroeg en zoo vroeg, dat het laat is, waarin de avond morgen is en de morgen avond, waarin de slang van den tijd den staart in den bek en den bek in den staart houdt.

Dan begint mijn droom onsamenhangender en wilder te worden, terwijl ik eerst niet gepraat en naar allen geluisterd had, begin ik nu naar iemand te luisteren en tegen allen te praten, wat de clubleden heel gewoon vinden. Maar ook de omgeving verandert; de zaal verbreedt zich tot een marktplein waarop kermis gevierd wordt, in plaats van aan tafel en op stoelen zitten wij in een grooten stoomcarroussel, die gillend fluit en fluitend gilt. Op den draaienden omloop van den mallemolen, staan weer nieuwe mallemolens, die in de omgekeerde richting vliegen. Bovendien schieten zij als de zuiger van een pomp op en neer, terwijl de paarden en leeuwen snel heen en weer hobbelen. De mallemolen, waarin wij zitten, heeft alleen leeuwen voor vijf; de president omvat de spil en cirkelt al op- en neerschietend rond, totdat zijn armen en beenen wapperen als een drogende wasch in een stormwind. Hij jubelt in extase, dat hij nu eindelijk daar is, waar hij niet is. Nu zet zich de gansche carroussel in beweging, hij glijdt door de straten en over de grachten naar de Oudemanshuispoort en over de binnenplaats van de Universiteit, waar het heel donker is. Toch zie ik een raadslid staan, die de lantaarns, die er niet zijn, aanwijst aan den burgemeester, wiens hand Minerva's uil kopjekrauwte, die er niet staat. Ik zie Van Pommeren zitten; in mijn angst, want het begint luguber te worden, hoop ik een oogenblik, dat Van Pommeren mij wel helpen zal en strek ik mijn handen naar hem uit. Maar hij begrijpt mij niet: hij zegt dat ik wel door mag draaien als ik maar ingeschreven ben. En voort gaat onze carroussel al draaiend en gillend, voort langs de Koninklijke Academie, waar een stikduistere nacht heerscht, en die bovendien potdicht is, altijd maar voort, de grijze oneindigheid in. Ik voel dat ik ga bezwijmen en mijn leeuw nauwlijks meer kan omklemmen, alles wordt een reusachtige indentiteit van rechts en links, van iets en niets, van hetzelfde en niet hetzelfde, ik stort bezinningloos naar beneden, ik val suizend door

een vale leegte en een leege vaalte . . . plat op den rug in bed.

(*Propria Cures.*)

Lezing „Vrije Studie”.

De vorige week gaf „Vrije Studie” ons wederom eene lezing — het was C. S. Adama van Scheltema met eigen werk.

De lezing vond ditmaal plaats in het eetzaaltje van Balkenende, hetwelk voor deze gelegenheid zoo prettig was ingericht, als ik niet had vermoed, dat het kon worden.

De lampen aan den wand waren overdekt met blauw vloeipapier; wat een rustig schijnsel door de zaal gaf. Aan 't einde was een tafel, hier was de heer Adama van Scheltema gezeten; een petroleumlampje stond er op, boek en handen van den dichter verlichtende; wat boompjes groen en oostersche tapijtjes; eenige bloemen: ze gaven kleur aan het oasetje in de woestijn van stoelen.

De heer Adama van Scheltema, het voorwerp van deze bespreking, is, een — naar 't mij schijnt — prettig en zeer beschaafd mensch, die er niet uitziet als een dichter, kalm en eenvoudig las en die dat heeft wat een waar kunstenaar kenmerkt.

Als wij hem in zijn uiterlijk doen en gedragen plaatsen naast Van Deyssel, verleden jaar op Vrije Studie, dan treft ons de natuurlijke ongemaaktheid, van hem, naast de gewilde eenvoudigheid van den „Meester”.

Als ik den avond zelf nog een verslag over de lezing had moeten schrijven, dan zou waarschijnlijk het een opgewonden geweest zijn, daar ik toen in bewondering was over het gehoorde, nu, daar een lange week vergaan is, blijft slechts in mij over het gevoel van hooge waardeering, dat ik voor eenen echten kunstenaar moet gevoelen, en een zacht nadeinen van die wijsjes, die nooit gehoord, bekend schijnen, en toch vreemd zijn, vol van Adama van Scheltema's persoonlijkheid.

Deze persoonlijkheid schijnt mij samengesteld te zijn uit twee hoofdneigingen.

In 't onbewust innerlijk stel ik mij voor dat onbedwongen leeft de bizarre geest, die in dolle wendingen zich zoekt te verwerkelijken, die spot en ernstigt, die oud en nieuw is beiden, en die in onbewustheid spreekt.

Maar in de meer overdachtigheid, in de meer gewetenheid van wil, heerscht een ernstige zin voor grootschheid en pracht en bespiegeling.

In den eersten vorm is mij deze dichter het liefst. Mij is daar de meest pure persoonlijkheid aan 't woord. En 't banale is er niet banaal in.

MEL.

Verliefde Mei
Verliefde wei
Verliefde feestgenooten!
Mijn groene spruit
Gebloemde bruid
Mijn gladde jonge loten!
Gegroet volk van de zomertijd!
Uw troebadoer
Uw feesttamboer
Mint nooit een andre meid.

Mijn madelief
Mijn hartedief,
Princesje van de weien
Mijn boterblom
Mijn mellekkom
Mijn roode arebeiën!
Gegroet volk van de zonneshijn!
Uw troebadoer
Komt op de vloer
Een liedje aan de lijn!
enz.

Uit: Van zon en zomer.

't Is vreemd en heel mooi.

In den eersten bundel „Een weg van verzen” vertoont zich A. v. S. in 't worstelen van beide neigingen. Hij is daar niet zich zelf nog en weinig mooi.

Hij las voor de pauze uit „Van zon en zomer” en uit „Zwerversverzen”.

Na de pauze las hij uit „Amsterdam”.

Ik ken „Amsterdam” niet, wil dus niet zeggen, dat 't heel mooi was, mij dunkt 't onder 't lezen zóó.

De verzen gaan breed voort, in klank wat Vondel herinnerend, ze zijn gaaf en goed, en toch ik bewonder A. v. S. meer in zijn kleinere gedichtjes, omdat ik daaraan voel het zuivere meer dan in „Amsterdam”.

Ik geloof niet dat A. v. S. een allergrootst dichter zal worden of 't al is. Hij is een zeer natuurlijk dichter, een dichter in die beteekenis, dat men voor dezen mensch geen juistere benaming zou kunnen gebruiken; maar hij zal nooit een 2^e Vondel worden, dien hij mij toeschijnt zeer te bewonderen.

Maar in dezen dorren tijd is hij als een frissche, groote bloem, waarop het oog gaarne rust.

Ik zou hem willen vergelijken met Poot, niet dat hun werk veel van elkaar heeft, maar omdat hun figuur dit doet.

Eenige van zijn verzen zullen wel altijd blijven leven.

V. B.

BOEKBESPREKING.

Physical Culture

door Dr. A. W. K. ARZENIUS.

Dit boek behandelt de verzorging van het uiterlijk voorkomen volgens de moderne Amerikaansche methoden van Dr. Wilh. Walter Gebhardt. Het resultaat van deze „physical culture” is: de harmonische ontwikkeling van het lichaam, sierlijkheid der bewegingen, die aan de heerschappij van den wil geheel ondergeschikt zijn, en het herstellen van gebreken en onregelmatigheden, die hinderlijk of weersinwendig zijn, of zulke, die storend werken voor de uitoefening van een of ander beroep. De middelen, die dit boek aangeeft zijn in hoofdzaak gymnastische oefeningen, in 't algemeen een hygiënische behandeling van het lichaam.

Deze „Physical Culture” schijnt in Amerika veld te winnen, en heeft dan ook voordeelen boven de Fransche toiletgeheimen, omdat deze methode meer dan de Fransche beoogt, om de gebreken te verhelpen door wegneming van de oorzaken; b. v. een Fransche roode damesneus wordt voorzichtig gepoederd totdat de normale kleur weer is bereikt; een Amerikaansche roode damesneus wordt eenvoudig ontkleurd door doeltreffende behandeling; dat is een juist beginsel.

Het beginsel is dus beter, maar nu dient overwogen te worden, of zelfverfraaiing inderdaad een goed beginsel is; dat is het zeer zeker wèl: ieder verstandig mensch zal dat toegeven, de lezers vinden dat dus ook, en behoef ik er niet verder op in te gaan, maar ik mag er wel verder op ingaan, en dat zal ik ook doen.

Ieder, die liever mooie menschen ziet, met rechte hodding en frissche gezonde huid, dan gebogen wezens met bleeke kleur en roode neuzen, is feitelijk ook verplicht, eenigen tijd te geven aan zelfverfraaiing, aan verbetering van zijne gebreken, die voor anderen hinderlijk zijn; het is duidelijk, dat daarvoor geen ijdelheid noodig is, maar nu genoeg daarvan.

Een schaduwzijde van dit boek is, dat smakelooze menschen, wanneer ze tot de kennis komen dat ze zichzelf kunnen wijzigen naar welbehagen, zeer zeker van zich zelf leelijke individutjes gaan maken, maar dat gebeurt zonder die kennis toch al genoeg; en wellicht krijgen velen door dit boek een gezonder begrip van zelfverfraaiing.

Een tweede vraag verdient overweging, n. l. in hoever we ons op het medische doel van dit boek kunnen verlaten, maar dat zal ik in 't midden laten.

Ik dien nog te vermelden, dat dit boek is opgesierd met een aantal photographieën van dames, die met zich zelf nogal ingenomen waren, maar waarop nogal wat aan te merken viel, hetgeen niet het geval zou geweest zijn, wanneer die dames niet zoo zelfingenomen waren geweest, en wanneer ze de wetenschap van dit boek in practijk hadden gebracht; bij wijze van straf staan ze er nu in uitgebeeld, tot vermaak van den meedoogenloozen lezer.

Stadsmenschen,

door FRANS HULLEMAN.

„Dit boek heeft geen andere pretentie dan de kenschetsing te zijn van enkele „stadsmenschen”, zegt de schrijver in zijn bijschrift, daarom moet dus in de eerste plaats nagegaan worden wat hij in deze kenschetsing van stadsmenschen bereikt heeft. Een korte inhoud is daarom noodig eerst te geven.

Anton Verploeg is bediende op een effectenkantoor, hij is, om zijn uitdrukking te gebruiken, een „eigen gokker”, d. w. z. dat hij voor zijn risico speculeert. Hiermee heeft hij aanvankelijk nog al succes gehad en in betrekkelijk korten tijd een kapitaaltje van zeven mille gewonnen. Daardoor wel overmoedig geworden, gaat hij aan „de zwabber”, waardoor hij onaangenaamheden met zijn vader krijgt; hij heeft dan een beetje berouw, belooft zijn leven te zullen beteren, gaat zelfs met zijn ouders mee „'n avondje” naar kennissen, maar zijn succes in 't gokken maakt, dat hij 't brutaler gaat doen, alles waagt wat hij gewonnen heeft en dan door een plotselinge daling der fondsen geheel in de schuld raakt. Daar hij zelf niets meer heeft, de Directeur van zijn kantoor hem niet helpen wil en hij zijn vader niet om hulp wil vragen, is hij een verloren man.

Eén avond heeft hij nog eenige hoop, dat den volgenden dag eene rijzing hem redden kan, tevergeefs zoekt hij bij een vriend troost, gaat dan in zijn eentje wat zwabberen, ziet den volgenden morgen dat de fondsen nog meer daalden, wordt daardoor half krankzinnig en verdrinkt zich.

In verband met deze geschiedenis komen wij in kennis met enkele andere personen:

den vader, zèlf solide kantoorman, die het effectenvak altijd gevaarlijk gevonden heeft;

de moeder, een zachte vrouw, die wel wat te toegeeflijk voor haar zoon is;

twee jongere broers, die aardig geteekend zijn;

een vriend, Eduard, door den oude heer Verploeg een half genie genoemd, terwijl Anton van hem zegt, dat hij wel iets bijzonders heeft; hiervan merkt de lezer echter een bitter beetje.

Verder nog de kennissen van de oudjes van Anton, Nico en Naatje de Lange, vrome maar domme burgermensen, — eenige collega's van Anton, — en een vriend van Eduard.

Dit zijn dus de „stadsmenschen”, die de schrijver ons belooft te beschrijven, en de eerste hoofdstukken doet hij dat ook werkelijk heel goed; alleen is het de vraag of de typen van stadsmenschen heel gelukkig gekozen zijn.

In de geschiedenis van den hoofdpersoon, zijn naar mijn meening 2 groote fouten gemaakt.

1. Anton heeft in den beginne heel kalmpjes en nuchter overlegend zijn zaakjes gedaan. Plotseling zonder dat er feitelijk eenige reden voor gegeven wordt, of eenige omstandigheid hem dwingt, gaat hij zonder overleg alles wagen. Van eenigen strijd in hem, „zal ik het doen of zal ik het niet doen”, strijd, die er in hem geweest moet zijn, wordt niets gezegd, terwijl juist dit interessanter en belangrijker van de teekening van den persoon zelfs geweest ware, dan enkele denkseltjes over ditjes en datjes.

2. Als Anton op den bewusten morgen, merkt dat hij „weg” is, dan gedraagt hij zich heel vreemd, (wat te begrijpen is), vervolgens neemt hij den trein naar Haarlem, dan volgen een 4 regels streepjes en dit:

„Eenige dagen later kwam in de dagbladen het nieuwsbericht voor, dat in het Spaarne, drijvende was gevonden het lijk van een jongen man, die later bleek te zijn A. V. de(n) bediende van een effectenkantoor, onlangs spoorloos verdwenen.”

Dit is per sé een afmakertje, dat doet denken aan 't slot van Borel's Levenshonger, — of er een strijd in hem geweest is, tusschen zijn hechten aan 't leven en aan zijn moeder, en zijn wil tot sterven, om uit de narigheid te zijn.

't Is waarschijnlijk reeds door deze twee te groote sprongen, dat het boek weinig mijn belangstelling wekt, en dat de zelfmoord heel weinig indruk maakt.

Verder merken we absoluut niets van dat bijzondere, dat in Eduard van Dorsen volgens Anton is, dat deze persoon zoo geheel op den achtergrond blijft, maakt, dat hij in het boek best gemist kan worden, en zeker als kenschetsing van een stadsmensch absoluut niet geslaagd is.

(Zie vervolg Derde Blad.)

DERDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 14 DECEMBER 1905. No. 11.

Dit zelfde is te zeggen van Eduard's vriend, den medischen student, die alleen een type is, dat den zonderling uithangt, en zich op alle manieren aanstelt.

Hier tegenover staat in het begin van het boek, dat het huiselijk leven in familie Verploeg, het verdriet van de ouders om het gedrag van den zoon, bij de moeder dieper en zwijgend geleden, bij den vader meer zich uitend in daden en woorden, het jongens-gepraat van de beide broers uitstekend geschreven zijn.

Hierdoor wordt dit boek een teleurstelling — groote verwachting in het begin wekkend, maar deze worden later niet bevredigd.

Zóó zal het waarschijnlijk den meesten lezers gaan, zij zullen lezen, lezen, denkend nu zal het komen, maar onbevredigd zullen zij besluiten.

Dat Hulleman iets kan worden bewijst dit begin, dat hij er nog niet is, bewijzen zijn compositie-fouten, belangstellend zien we dus uit wat hij verder zal presteeren.

Amsterdam.

DE J.

Interacademiale Gymnastiek- en Scherm-Bond.

Wij ondergeteekenden, bestuursleden der Studenten Gymnastiek- en Scherm-vereeningen, „Arena Studiosorum,” „Olympia,” „Odin,” „T.H.O.R.” en „Donar” verklaren op Woensdag 13 December 1905, des namiddags te 4 uur 55 minuten te Utrecht te hebben opgericht een interacademiale Gymnastiek- en Scherm-Bond, welke zich ten doel stelt, jaarlijks één Interacademiaal Concours in Gymnastiek en Schermen te houden, afwisselend in één der academiesteden. Het Bondsbestuur bestaat uit de vijf praesides. De praeses der ontvangende Vereeniging praesideert het Bondsbestuur. Elke Vereeniging verplicht zich met vijf Leden aan het Gymnastiek- en met drie Leden aan het Scherm-Concours deel te nemen op boete van 100,— gulden. De eerste ontvangende Vereeniging is „Donar”, Groningen.

- w. g. CH. A. GÖTTE,
praeses „Arena Studiosorum.”
C. v. D. MINNE,
quaestor „Arena Studiosorum.”
H. B. VER LOREN VAN THEMAAT,
h. t. „Olympiae” praeses.
A. K. S. SLUYTERMAN,
„Olympiae” h. t. ab-actis.
K. JOHN QUART,
„Olympiae” h. t. fiscus.
W. VAN HEERDT TOT EVERSBERG,
president „Odin.”
J. C. KOLLING,
vice-secretaris „Odin.”
TH. M. GODEFROY,
vice-praesides „T.H.O.R.”
J. C. SWEYS JR.,
h. t. ab-actis „T.H.O.R.”
G. J. C. SCHILTHUIS,
„Donar” praeses.
F. MESDAG GZN.,
„Donar” fiscus.

Onderlinge Wedstrijd „Odin”.

De uitslag van den Wedstrijd, die vol animo op Maandag 11 December plaats had, is als volgt:

Worstelen:

- 1ste Prijs: G. A. Wiemans.
2de Prijs: W. H. L. Tromp.
3de Prijs: ?

Degenschermen:

- 1ste Prijs: H. W. L. Brückman.

2de Prijs: J. C. Kolling.

3de Prijs: P. A. Bos.

Sabel:

1ste Prijs: J. C. Kolling.

2de Prijs: J. de Booy.

Verspringen:

1ste Prijs: L. J. C. van Es.

2de Prijs: Van Heerdt tot Eversberg.

De Jury, bestaande uit de heeren: Moltzer, De Jonge, Kerlen, Damme en Nieuwenhuyzen, verdient inderdaad een woord van lof voor de waardige wijze waarop zij zich van haar moeilijke taak gekwetent heeft.

Donderdag 21 December a. s. zal de uitreiking der prijzen plaats hebben.

K.

INGEZONDEN.

„Algemeene Vergadering der D. S. W. op Maandag 11 December '05, des avonds te 7 uur in Zaal 43 der T. H. S. Opkomst dringend verzocht.”

Precies kwartier voor achten werd de vergadering geopend. Van het bestuur waren aanwezig 3 leden, zegge drie tweede jaars; de president was absoluut zoek en de vice-praesides scheen liever zijn onvoorbereide taak aan een ander over te laten. Het drietal nam achter de groene tafel plaats, de middelste fungeerde voor voorzitter, zijn rechter buurman maakte al heele korte notulen en de derde zat dik en wel voor zich te kijken. Dat was het eerste optreden van het nieuw benoemde bestuur!

Opgekomen waren 3 leden en 2 oud-bestuursleden.

Punt 1. Notulen voorgelezen, goedgekeurd.

Punt 2. Wetswijziging: wegens de weinige belangstelling uitgesteld.

Punt 3. Uitreiking der prijzen van de schietwedstrijden, ter gelegenheid van het 3e Lustrum. Prijswinnaars: 3 van de 5 aanwezig; prijzen afwezig. Uitgesteld.

Op uitdrukkelijk verzoek van één der leden ging er een presentie-lijst rond; daarna sloot de vice-vice-praesides de door den president zoo goed voorbereide vergadering.

Op zoo'n bestuur mag de vereeniging trotsch zijn!

T. en P.

CORRESPONDENTIE.

Aan „Een verontwaardigd lezer”: Wij laten U liggen tot komende week, — het wachten — ja — wachten zal U goed — ja goed, doen.

AGENDA.

DEN HAAG.

Vrijdag 15 Dec. Ned. Tooneel: „De groote passie”, voorafgegaan door „Dat vergeet men niet”; 8 uur.

Gebouw voor K. en W. Italiaansche Opera: „Il trovatore”; 8 uur.

Zaterdag 16 Dec. Fransche Opera: „Tannhäuser”; 8 uur.

ROTTERDAM.

Vrijdag 15 Dec. Groote Schouwburg: „Oud-Heidelberg”; 8 uur.

Zaterdag 16 Dec. Groote Schouwburg. Tournee Chartier: „Vers l'amour”; 8 uur.

ADVERTENTIEN.

EGLISE WALLONNE.

Service tous les dimanches à 10 heures et demie.

DAME, in het bezit van **typewriter** en **cyclostyle**, bekend met **moderne talen**,

vraagt COPIEERWERK.

Brieven fr. lett. V. D. aan GIJSELAAR's Boekhandel, Balthasar Floriszstraat 47, AMSTERDAM.

TE HUUR:

een nette, frissche **KAMER**
met Slaapkamer,

tegen billijken prijs. — Adres Bureau van dit Blad.

AANGEBODEN:

KOFFIE- en EETTAfel,

30 cent en 75 cent de persoon, en een

Gemeubileerde Zit- en Slaapkamer,
gezicht op tuin, f 15 zonder pension, desverkiezende in pens.
Adres HAVENSTRAAT 37a, DELFT.

„**MAISON HAAS**”,

Koornmarkt 34.

Utzending v. dagelijksche diners à 80 ct.,

zijn te: **Soep, Vleesch, Groenten, Aardappels**
en **Fruit of Pudding.**

Bij abonnement van 10 bons, geldig 15 dagen, à 75 cent.

Bij abonnement van 20 bons, geldig 30 dagen, à 70 cent.

Eettafels disponibel. Zelfde conditiën.

HEDEN VERSCHEEN:

De Trappenbouwer.
Het Trapteekenen, maken en stellen

DOOR

JOH^s. VOETBERG,

Directeur eener Ambachtsschool.

40 Platen in Portefeuille.

Uitvoerige beschrijving van het teekenen, maken en
stellen van trappen.

Prijs f 8,—.

Men vrage het uitvoerige prospectus aan.

**Voorhanden in den Technischen Boek-
handel J. WALTMAN Jr., Delft.**

DELFTSCHE**Limonade-Siropen**

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend,

W. DE HOOGH.

Passage-Bureau

J. DE KUYSER & ZONEN,

Oude Delft 229 en 231.

Stv. Mij „Rotterdamsche Lloyd”,
via **Rotterdam-Marseille.**

Stv. Mij „Nederland”,

via **Amsterdam-Genua.**

Alle informatiën zoowel voor passagiers als voor ver-
zending van goederen kosteloos verkrijgbaar.

Boekhandel **J. WALTMAN Jr.,**

Binnenwatersloot.

VOORHANDEN:

Petite Larousse illustré

Nouveau dictionnaire publié, sous la direction de
Claude Augé.

5800 Gravures.

130 Tableaux.

120 Cartes.

1664 bladzijden. Gebonden **f 2,75.**

HOTEL „CENTRAL”,

Café-Restaurant.

Wijnhaven 7.

„**LUCAS BOLS**” Oude Jenever.

„**WIJNANDS FOCKINK's**” Half om Half.

SPATENBIER. — BUDWEISSER URQUELLE.

W I J N H A N D E L.

Prima qualiteit tegen concurreerende prijzen.

Bericht voor H.H. Corpsleden.

Ter gelegenheid van het 10e LUSTRUM van het D. S. C. in 1898 verscheen:

Geschiedenis van het Delftsch Studentencorps

1848-1898 door H. J. VERHELLOUW, C.I.,

Oud-Lid van het D. S. C.

Dit prachtwerk is versierd met een aantal platen, o. a. de portretten van de oprichters van het
Corps, de insignes en vaandels der corpsverenigingen, de leeszaal en de eetzaal van de Societeit
Phoenix, de conversatiezaal van de S. P. tijdens de bloemkoolspeech in 1898, de terreinen van
Laga en Weerbaarheid, de zaal van Odin enz.

Prijs, uitsluitend voor Corpsleden, f 2,50.